

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Dormi Secvre: Vel Cynosvra Professorvm Ac Stvdiosorvm Eloqventiæ,

in qua Centvm Et Viginti Themata Oratoria. Non Solvm Stvdiosis, Sed &
Professoribus eloquentiæ, ac pietatis veræ amantibus utilissima &
pernecessaria explicantur ; Cum Indice rerum atq[ue] verborum locupleti

Tympe, Matthäus

Coloniæ Agrippinæ, 1650

II. Consolatio in rebus adversis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38994

mitigari non possunt, sed sæpè augmentur, & geminantur, plerumque enim videmus impatientes & nimium dolori indulgentes, dolorem & luctum duplicare.

IV. ab EXEMPLO *arumnose vite, & mortis Christi*, quod omnes Sancti, non solum quotquot post Christum fuerunt, sed etiam quotquot ab orbe condito floruerunt, in primis sunt imitati. *Christus*, ait B. Petrus, *passus est pro nobis, vobis relinquens exemplum, ut sequamini vestigia eius.* & B. Paulus: *Recogitate, &c.*

1. Pet. 2. v. 21.
Heb. 11. v. 3.

In PERORATIONE monebis Auditores, ut, quò facilius aduersa ferant, exemplis Sanctorum insistentes, ad orationem confugiant, quam B. Augustinus (Serm. 22. de Temp.) *Clavem caeli vocat*: & B. Paulinus (epist. 31.) *naufragorum tabulam*, quæ inter fluctus tribulationum nos ad portum deducat, & quia iacula prævisa minus feriunt, futuras afflictiones præmeditentur. Hoc enim præsidio munitus Anaxagoras, nuntiata filiorum morte, nihil turbatus respondit: *Sciebam me genuisse mortales.*

II. CONSOLATIO IN REBUS aduersis.

Laert. lib. 4. **EXORDIUM**: à necessitate consolationis: quòd sicut stultum esset, si quis accepto vulnere medelam omnem renueret; ita peccamus si in rebus aduersis constituti, consolatione neglecta, hastam abiciamus, & de salute desperemus.

PROPOSITIO: Te igitur; etsi ipse cum dolore lucteris, nec satis ad consolandum alios idoneus sis, tamen ea, quæ tuum in hac calamitate dolorem non mediocriter imminuerunt, & animum recreaverunt, Auditoribus aduersæ fortunæ telis sauciis, propositurum.

Magnanimi
milites, nullo

CONFIRMATIONIS I. LOCUS ab honesto,
quod

quod nihil tam deceat bonum virum, maximè
 Christianum quàm in rebus prosperis simul & ad-
 versis eundem semper vultum, eandemq; mentem
 retinere; omnia humana, quantumvis tristia &
 terribilia, contemnere, & infra se ponere, & pro-
 pter ducem suum seu antesignanum Christum o-
 mnia adversa patienter ferre, nec committere, ut
 propter aliqua incommoda deserta nostra militia,
 ad inconcessa præsidia fugiamus.

*periculo ad-
 versitatum
 à statione
 sua dimo-
 ventur.
 Nihil indi-
 gnus, quam
 in iisdem
 frangi &
 animum de-
 spondere.*

II. *ab Honesto*, Cùm sciamus Deum nostrum
 amicum, imò patrem benevolentissimum, (cui sa-
 lus nostra tantæ curæ est, ut etiam Unigeniti sui
 Filii sanguine & morte eam redemerit) nobis im-
 ponere crucem propter nostram salutem placidè
 illius voluntati nos subicere debemus, sicut filios
 convenit parentibus suis obedire. *Amplificabis hoc
 à comparatis*: In hominis quem nobis favere puta-
 mus, gratiam sæpè aliquid adversi patienter tole-
 ramus, ut hoc nostro obsequio illius favorem &
 benevolentiam retineamus: multò magis idem
 faciendum nobis est in gratiam Patris nostri
 cœlestis.

*Author ca-
 lamitatum
 Deus.
 Cic. lib. 5.
 epi. 16.*

III. *ab exemplo Christi*, qui cùm esset expers o-
 mnis peccati, & Deus æternus, unà cum Patre suo
 coæterno, pari potentia, majestate regnaret, adeò
 se subiecit cruci, tamq; ingentia mala passus est pro
 nobis, ut nihil ad illorum magnitudinem accedere
 possit. Cur ergo nos propter nostram salutem non
 perferremus levia & exigua mala, quæ à Deo no-
 bis imponuntur.

*Cic. l. 4. ep. 3.
 l. 3. ep. 16. 17.
 19. l. 6. ep. 1.
 2. 5. 4. 6. 21.*

IV. *ab Exemplo omnium piorum*, qui multas æru-
 mnas sustinuerunt.

V. *ab ingenti nostra miseria*: sumus enim natura
 obnoxii infinitis malis, & nullum malum est tan-
 tum, quod nobis propter peccatum non possit ac-
 cidere: ajunt plus quam trecenta esse morborum
 genera, quibus infestemur, & quàm horrendis

modis sapissimè multi interierunt? quanta multitudo dæmonum, tyrannorum, detractorum, invidorum, & aliorum hostium nobis insidiatur, & omnia acerbissima mala machinatur? & tamen in tanto sævissimorum malorum agmine quod undique nos circumvallat; Deus clementer nos conservat, & quasi per mare rubrum ducit.

Omnia præ-
cipua sunt
in præcipua
cum res pro-
spera sunt,
aliena, cum
adversa pro-
prio oculo
utimur. Crux
autem spem
nostram è
terra ere-
ptam in cœ-
lum trans-
fert. Gignit
in nobis præ-
cipuas vir-
tutes: & vir-
tus in aru-
mnis (sili-
ketur cum
adversitati-
bus) fit luci-
dior. Condu-
cit ad ca-
venda futu-
ra mala.
Domat, se-
dat, & ad
modestiam
fleat nimi-
um animi
ardorem.
Carnes sale
condiuntur,
ne vermi-
nent: caro

VI. à fructibus calamitatum: Nam primo efficiunt, ut nosmet ipsos cognoscamus: cum enim res ad animi voluntatem fluunt, sortis nostræ obliviscimur: verum cum ærumnis premimur tum demum in nos descendimus, & quam misera massafimus intelligimus. Secundo, cum in iis intelligimus, nihil præsidii, opis, vel salutis ex nobis esse, incipimus ad Deum confugere, & ardentius ab illo auxilium petere, & denique totos nos illi tradere. Sicut ægrotus, cum nullam spem recuperandæ sanitatis in sese reliquam videt, ad medicum sese penitus convertit, & totum sese illi commendat. Tertio, hinc nascuntur humilitas (quæ nos Deo acceptos reddit.) timor Dei, & dilectio. Quarto, majore studio adversus lapsus futuros nos munimus, dum Deum oramus, ut nos ex ærumnis liberet, & vitæ emendationem pollicemur. Quinto, sunt frænum cupiditatum animi effervescentium. Ut enim equus indomitus & ferox, nisi frænetur, nimia lascivia exultans, sibi ipsi exitio est: ita homo sine calamitate, nimium contumax fit, & subinde altius sese efferendo, tandem sædissimè corrumpit. Quare ut luxuriantes pampinos succidi oportet, ne nimis latè sese diffundentes, vitis vires corrumpant: sic immoderati, & nimis ferventes motus cordis restringendi sunt, & retundendi ærumnis, ut humiliter sese gerant, ne præcipitantia largius justè proveci, judicium & rationem præcurrant, seque indigna faciant. Hinc sapienter ab Epaminonda factum est:

est:

est: is enim cum insignem victoriam adeptus esset, *nostra cruce*
 omnem magnificentiam & splendorem exiit, & *domanda*
 postridie in concionem prodiens, nulla veste in- *est, ne effervescat, effuse*
 durus fuit, interrogatusq; cur id faceret? respon- *gestiat, &*
 dit: *Vt frantum injiciam superbia qua plerumq; felici-* *spiritum gu-*
tatis comes est. *bernatores*
excitiat.

Sexto sunt non solum symbolum, & nota filio- *Apo. 3.*
 rum & amicorum Dei: sed etiam signum post *Prov. 3.*
 hanc calamitosam vitam testare vitam æternam, *Heb. 12.*
 in qua pii, qui hoc miserimi sunt omnium homi-
 num, augustissima præmia, & post hanc fugacem
 calamitatem æternum gaudium recipient, ut è
 contrario impii pro momentanea voluptate, quia
 hic fruuntur æternum cruciatum.

Septimo, reddunt nos conformes imagini Filii
 Dei. Sicut igitur is non solum graviter, afflictus est
 in hac vita, sed etiam ex afflictione emerfit, & nunc
 ad dextram sui Patris sedet: ita nos, cum similiter
 affligamur, evehimur cum fratre nostro conformi
 Jesu Christi ad regnum cælorum.

Octavo faciunt nos rectius intelligere bona, *Ad Quirit.*
 quæ habuimus. Hinc Cicero. *Tanquam bona va-* *post reditum.*
letudo jucundior est iis, qui è gravi morbo recreati
sunt, quàm qui nunquam agro corpore fuerunt: sic
cetera bona desiderata magis, quàm assidue percepta
delectant.

VII. à *Facili* *Primo* quia scimus quò durius af-
 fligimur èd propius Deum nobis adesse, arden-
 tiusque nos complecti. Zach. 2. Deus pupillam
 suam tangi affirmat, cum nos incommodo ali-
 quo afficiamur: apud Esaiam ait se gestare nos in-
 alvo sua. Psalmus 91 affirmat Deum esse nobis-
 cum in tribulatione. Christus ait ne capillum *Matth. 10.*
 quidem cadere posse de capite nostro, nisi scien- *1. Cor. 4. 17.*
 te & permittente Deo. *Petrus vocat*
nos peregrinos seu hospi-
tes, subinde
expectantes
& desideran-
 lamitatem non fore perpetuam, sed citò desitu-
 ram, & citò secururam esse lætitiã ineffabilem.

CONSOLATIO ÆGRI

Ideo sacra Scriptura vocat afflictiones momentaneas & leves, polliceturque pro iis *æternam gloriam pondus*. Ut enim in diversorio malo morantes modestius quidquid adversitatis objicitur toleramus, propterea quòd citò descendere cogitemus, & meliora speremus: ita cum in hac vita affligimur, animus hac spe obfirmandus est, brevi secururam tranquillitatem. Tertio, quia facilius est ferre res adversas, quàm secundas: cum rarum sit in prospero rerum successu non efferri. Hinc versiculi isti:

ἔχῃ τὸν χαλεπὸν κρατερῶς καὶ ἡ κακὴ πάσχειν,
Aut

πολλὰ κὶ καλὰ κακῶν ἀνέχειν χαλεπώτερον ἐστὶ.

Non minor est virtus bona, quam mala ferre modestè.

In EPILOGO monebis Auditores, ut hanc consolationem altissimè animis infigant, & non solum vera pœnitentia omnes calamitates avertant; sed & SS. Eucharistia, seu communione, ipsum gratiæ auctorem continente, ad eas sustinendas se roborent, mupiant, & confirment.

III. CONSOLATIO ÆGRI

amici.

EXORDIUM constabit ἐν τοῖς ἑξή τεῖς συμπιεσίαις, seu significatione doloris, mœroris, & luctus ex amici morbo percepti, & modesta virium, atq; ingenii tui in consolando extenuatione.

PROPOSITIO habebit *παρακλήσιον* seu adhortationem, ne ægrè nimis molesteque morbum ferat.

In CONFIRMATIONE adhibebis argumenta, quibus æger adduci posse ut videtur, sese colligat, atque erecto infraçtoque animo morbum ferat.

Primum sumes à causa efficienti, & auctore morborum Deo, qui eos bono fine immittit, ut vitam nostram

Cic. li. 1. ep. 5.
lib. 3. ep. 20.
lib. 4. ep. 13.
5. 13. lib. 5. ep.
16. 18. lib. 6.
ep. 1. 4. 22.
lib. 4. ep. 5.
lib. 5. ep. 18
li. 6. ep. 2. 17.
lib. 7. ep. 16.
lev. 48. v. 16.